

MALMÖ TINGSRÄTT
Enhet 103 T

INKOM: 2019-03-22
MÅLNR: T 3880-18
AKTBIL: 62

PARTER

Kärande

1. LENA Ann Hildegard Dahlström, [REDACTED]
2. TOMMIE Bertil Dahlström, [REDACTED]

Båda kärandena har följande adress:

[REDACTED]

Ombud: Jur. kand. Johannes Forssberg och jur. kand. Helena Myrin
Centrum för rättvisa, Box 2215, 103 15 Stockholm

Svarande

Vellinge kommun, 212000-1033
235 81 Vellinge

Ombud: [REDACTED]
c/o Advokatfirman Lindahl KB
Studentgatan 6, 211 38 Malmö

SAKEN

Skadestånd

OSTRIDIG BAKGRUND

Den 30 september 2011 förvärvade Lena och Tommie Dahlström (Makarna Dahlström) fastigheten [REDACTED] (fastigheten) i Vellinge kommun (Kommunen). Makarna Dahlström förvärvade fastigheten i syfte att riva det befintliga fritidshuset och istället uppföra en åretruntbostad på fastigheten. För fastigheten gäller sedan den 3 februari 1993 detaljplanen HÖLLVIKSTRANDOMRÅDET; ÄDP; 1233-P131 (detaljplanen). Makarna Dahlströms fastighet består delvis av allmän platsmark för vilken det råder enskilt huvudmannaskap. Enligt de aktuella planbestämmelserna skulle ett antal vägar i området så småningom breddas. En av dessa vägar var Trulsibrunnvägen, som angränsar till Makarna Dahlströms fastighet. För Trulsibrunnvägen är det vägförening nr 2 (vägföreningen) som har enskilt huvudmannaskap.

Makarna Dahlström tog kontakt med Kommunen den 12 december 2012 för att få information om förutsättningarna för att beviljas bygglov. De fick då ett muntligt besked från Kommunen om rutinen som Kommunen tillämpade för att bevilja bygglov för fastighetsägare i området. I mitten av januari 2013 fick Makarna Dahlström en skrivelse från Kommunen. Av skrivelsen framgår att Kommunen tagit på sig att driva igenom detaljplanen. Det framgår även att det inom fastigheten fanns mark som enligt detaljplanen var utlagd som allmän platsmark och att planen inte var genomförd i den delen. Kommunen uppgav att den under sådana förhållanden inte upprättar nybyggnadskartor, vilket krävs för att beviljas bygglov.

Kommunen förklarade också att den istället för att ansöka om fastighetsbildning och tvinga alla fastighetsägare att genomföra detaljplanen hade beslutat att genomföra detaljplanen stegvis när en fastighetsägare genomför en nybyggnation på sin fastighet. Detta skulle ske genom att Kommunen ålade berörd fastighetsägare att till Kommunen överlåta den del av fastigheten som enligt detaljplanen var utlagd som allmän platsmark i samband med ansökan om bygglov. Enligt skrivelsen skulle överlåtelsen ske utan ersättning och förrättningskostnaderna skulle betalas av fastighetsägarna.

Kommunen uppgav vidare att den hade en överenskommelse med lantmäteriet om nedsatt taxa för denna åtgärd. En förutsättning för den lägre taxan var att Kommunen upprättade överenskommelsen om markavstående och ansökan om lantmäteriförrättning.

Makarna undertecknade därefter avtalet den 22 januari 2013. Lantmäteriet beslutade den 2 april 2013 om fastighetsreglering på grundval av överlåtelsehandlingen. Beslutet innebar att den allmänna platsmarken överfördes utan ersättning från fastigheten till den kommunägda gatufastigheten samt att Makarna Dahlström förpliktigades att betala förrättningskostnaderna. Den 28 maj 2013 betalade Makarna Dahlström totalt 26 000 kr till Lantmäteriet. Makarna Dahlströms ansökan om bygglov beviljades den 17 september 2013. Tvist har därefter uppkommit om avtalets giltighet och verkningar.

YRKANDEN OCH INSTÄLLNING

Makarna Dahlström

Makarna Dahlström yrkar att tingsrätten ska förpliktiga Vellinge kommun att betala 79 750 kr jämte ränta på beloppet enligt 4 och 6 §§ räntelagen från 30 april 2018 till dess betalning sker. Makarna Dahlström yrkar ersättning för sina rättegångskostnader med ett belopp som kommer att anges senare.

Kommunen

Kommunen bestrider Makarna Dahlströms yrkande i dess helhet. Sättet att beräkna ränta vitsordas som skäligt i och för sig. Det vitsordas även att Makarna Dahlström haft kostnad för förrättning om 26 000 kr. Kommunen yrkar för egen del ersättning för rättegångskostnad med ett belopp som senare kommer att anges.

GRUND FÖR TALAN

Makarna Dahlström

Kommunen har, i första hand, gjort sig skyldig till rättsstridigt tvång enligt 29 § avtalslagen genom att ställa upp lagstridigt villkor för att bevilja bygglov på fastigheten. Avtalet är därför ogiltigt och Kommunen ska ersätta Makarna Dahlström med begärt belopp, antingen som en återgång av prestation eller som ersättning för det negativa kontraktsintresset.

I andra hand ska ersättning utgå på grund av att avtalsvillkoren är oskäligen och ska jämkas eller lämnas utan avseende enligt 36 § avtalslagen. I tredje hand har Kommunen genom fel eller försummelse lämnat felaktiga upplysningar eller råd varför makarna har rätt till skadestånd motsvarande begärt belopp enligt 3 kap. 3 § skadeståndslagen.

Av det begärda beloppet avser 53 750 kr ersättning för den mark som överlåtits till Kommunen motsvarande markens värde och 26 000 kr den förrättningskostnad som fastighetsregleringen medförde.

Kommunen

Kommunen har inte utövat tvång och har inte heller ställt upp villkor för beviljande av bygglov. Informationen som lämnades till Makarna Dahlström var inte avsedd som påtryckningsmedel och det har inte heller funnits skäl för dem att uppfatta det så. Makarna Dahlström accepterade frivilligt den av Kommunen föreslagna lösningen för att möjliggöra bygglov. Lösningen som parterna kom överens om innefattar inget lagstridigt villkor.

Kommunen har inte lämnat felaktiga upplysningar eller råd. Kommunen har inte heller gjort sig skyldig till fel eller försummelse. För de fall tingsrätten skulle finna att så är fallet saknas särskilda skäl att ålägga Kommunen skadeståndsskyldighet eftersom överenskommelsen inte orsakat Makarna Dahlström någon skada. Under alla förhållanden har Makarna Dahlströms agerande i samband med ingåendet av överenskommelsen varit oaktsamt och de ska anses medvållande till eventuell skada.

UTVECKLANDE AV OMSTÄNDIGHETER

Makarna Dahlström

Allmänt om förutsättningarna för bygglov och värdet av marken

Makarna Dahlströms fastighet överensstämde med detaljplanen och bygglov kunde beviljas redan innan avtalet ingicks. Byggnadsnämnden har tillämpat 9 kap. 30 § 1 st. 1 a plan- och bygglagen (PBL) felaktigt. Bestämmelserna anger att den fastighet som åtgärden avser ska överensstämma med gällande detaljplan för att kunna beviljas. Byggnadsnämnden har tillämpat detta som att en fastighet som består av dels kvartersmark, dels allmän platsmark är planstridig oavsett vem som är huvudman för den allmänna platsmarken. Mark- och miljööverdomstolen har uttalat att en fastighet ska anses överensstämma med detaljplanen så länge dess utformning inte omöjliggör

den användning som föreskrivs i planen (dom den 16 november 2017 i mål nr P 4414–17). När allmän platsmark på en fastighet är under enskilt huvudmannaskap kan den planenliga användningen åstadkommas genom nyttjanderätt eller annan särskild rätt (se 14 kap. 14–15 §§ PBL). Planenlig markanvändning omöjliggörs därmed inte av att en fastighet omfattar såväl kvartersmark som allmän platsmark varför förutsättningarna för att bevilja bygglov är uppfyllda. Därtill har vägföreningen inte tagit den aktuella marken i anspråk och saknar fortfarande planer på att bredda vägen.

När det gäller värdet av den överlåtna marken så angavs den som allmän platsmark när detaljplan antogs för området år 1944. Dessförinnan utgjorde marken enskild tomtmark för bostadsändamål. År 1935 avstyckades fastigheten för att begagnas som tomt för sommarbostad. Samma år uppfördes det fritidshus som fortfarande fanns på fastigheten när Makarna Dahlström köpte den. Följaktligen ska den avstådda marken värderas som enskild tomtmark för bostadsändamål. Den värdering som Makarna Dahlström har gett in i målet har skett i enlighet med det nu anförda.

Fastighetens byggrätt var fastställd och det saknas också av den anledningen skäl att villkora bygglov. För att bygglov skulle kunna beviljas krävdes sammanfattningsvis att ytan för den allmänna platsmarken inte översteg 380 kvadratmeter för att makarnas hus skulle rymmas inom den i detaljplanen angivna byggrätten om 20 procent. En uppskattning av den allmänna platsmarkens omfattning hade varit tillräcklig för att kunna bedöma att det tilltänkta huset med god marginal skulle rymmas inom byggrätten. Redan av den aktuella plankartan kan det konstateras att denna yta, som är 52 kvadratmeter, är avsevärt mindre än 380 kvadratmeter. Eftersom kommunen inte är huvudman för vägarna i området är användningsgränsen mellan kvartersmark och allmän plats inte heller av samma betydelse. Detta beror på att den allmänna platsmarken inte behöver utgöra en egen fastighet vid ett eventuellt plangenomförande. Det har i vart fall inte funnits något hinder för kommunen att bevilja bygglov för fastigheten i befintligt skick med stöd av bestämmelsen om liten avvikelser i 9 kap. 31 b § PBL, i den lydelse som var gällande mellan den 2 maj 2011 och den 1 januari 2015. Kommunen hade därmed kunnat bevilja bygglov utan förrättning.

Ogiltighet på grund av rättsstridigt tvång

Kommunen har som villkor för att makarna Dahlström skulle beviljas bygglov för hus på sin fastighet ålagt dem att ingå ett avtal med kommunen. Avtalet innebar att makarna Dahlström skulle avstå 52 kvadratmeter av sin fastighet till kommunen utan ersättning samt stå för rättningskostnaden för fastighetsregleringen hos Lantmäteriet. Kommunen uppgav att de inte skulle bevilja makarna Dahlström det sökta bygglovet om de inte godtog kommunens avtal. Kommunens villkor för att bevilja bygglovet har inte haft stöd i lag.

Kommunen uppgav även att den hade rätt att tvångsinlösa den aktuella marken samt att den hade en överenskommelse med Lantmäteriet om en lägre rättningskostnad, som förutsatte att kommunens avtal användes. Det kommunen uppgav stämmer inte. Kommunens krav på marköverföring utan ersättning som villkor för bygglov samt påtryckningar i form av felaktiga uppgifter om tvångsinlösen och överenskommelse om lägre rättningskostnader var anledningen till att Makarna Dahlström ingick avtalet.

Sammantaget består alltså det rättsstridiga tvånget i förevarande fall av att Kommunen har ställt upp otillåtna villkor för bygglov, genom att kräva att Makarna Dahlström utan ersättning överför mark till Kommunen samt betalar rättningskostnaderna för detta, för att bevilja deras bygglovsansökan. Det finns ett tydligt orsakssamband mellan det rättsstridiga tvånget och avtalets ingående. Avtalet är därför ogiltigt. Den yrkade ersättningen kan antingen ses som återgång av prestation till följd av att avtalet är ogiltigt eller som ersättning enligt det negativa kontraktsintresset för att skada har uppkommit.

Jämkning m.m.

De avtalsvillkor som Kommunen ställt upp för att bevilja Makarna Dahlströms ansökan om bygglov är oskäligen med hänsyn till ovan nämnda omständigheter. Avtalet innebar ensidiga och betungande förpliktelser för Makarna Dahlström. Makarna

Dahlström ålades att ge upp sin rätt till ersättning för marken och skälig fördelning av förrättningskostnader som följer av lag. Deras fastighet överensstämde med detaljplanen och bygglov kunde beviljas redan innan avtalet ingicks. Avtalet medförde därmed inte några fördelar för makarna Dahlström. Kommunen har utnyttjat att Makarna Dahlström, som i egenskap av nyblivna fastighetsägare var i behov av bygglov, befunnit sig i en underlägsen ställning i förhållande till Kommunen, som är den myndighet som beslutar om bygglov.

Makarna Dahlström har genom kommunens förfarande lidit skada, se resonemanget ovan. Avtalsvillkoren ska därför jämkas eller lämnas utan avseende. De aktuella villkoren har sådan betydelse för avtalets innehåll att det inte skäligen kan krävas att avtalet i övrigt ska gälla med oförändrat innehåll.

Skadestånd på grund av felaktiga upplysningar eller råd

Kommunen har lämnat felaktig information till Makarna Dahlström. Kommunen har anfört att Makarna Dahlström, för att kunna beviljas bygglov, var tvungna att överlåta 52 kvadratmeter mark av sin fastighet till kommunen utan ersättning samt betala förrättningskostnaderna. Kommunen har påstått att den hade en möjlighet att tvångsinlösa den aktuella marken under rådande planförhållanden. Detta stämmer inte. Makarna Dahlström har i vart fall saknat fog för att uppfatta Kommunens uppgift om dess rätt att tvångsinlösa marken som att denna avsåg en eventuell framtida situation under ändrade planförhållanden.

Kommunen har även påstått att den hade en särskild överenskommelse med Lantmäteriet. Denna överenskommelse innebar nedsatt taxa för förrättningskostnader om Kommunen upprättade avtalet och ansökan. Någon sådan överenskommelse har inte funnits. Det har inte heller funnits någon överenskommelse om att handlingarna skulle vara ordnade på något visst sätt. På grund av de felaktiga upplysningarna eller råden undertecknade Makarna Dahlström det avtal som Kommunen upprättat och som innebar att de skulle avstå en del av sin fastighet till Kommunen utan ersättning samt åläggas att betala förrättningskostnaderna för detta.

Vid tidpunkten för köpet av fastigheten hade Makarna Dahlström endast kännedom om att det skulle finnas ”prickad mark” längs med vägen på fastigheten. Som Makarna Dahlström uppfattade det innebar den prickade marken att man inte fick bygga bostadshus för nära vägen vilket saknade relevans för dem. Kommunen underrättade inte Makarna Dahlström om att den kunde komma att kräva marköverföring för att bevilja bygglov på fastigheten. Makarna Dahlström hade alltså inte insikt i förhållandena om att del av fastigheten utgjorde allmän platsmark samt var upplåten till vägföreningen. Det kan därför inte åläggas Makarna Dahlström något ansvar att undersöka vägföreningen eventuella möjligheter att samverka till en lösning. Makarna Dahlström har med fog uppfattat att det anvisade avtalet var en förutsättning för bygglov.

Makarna Dahlström har på grund av avtalet lidit skada. Marken kan inte anses värdelös. Om marken hade tagits i anspråk genom ett korrekt förfarande hade intrångsersättning för marken utgått enligt 4 kap. 3 a § expropriationslagen genom hänvisning till 5 kap. 10 a § fastighetsbildningslagen. Ersättning skulle därmed ha bestämts med utgångspunkt i de planförhållanden som gällde innan marken angavs som allmän plats medan värderingen i övrigt skulle hänföras till värdetidpunkten. Det saknades som tidigare nämnt inte heller förutsättningar för att beviljas bygglov. När det gäller eventuell värdeminskning ersätts fastighetsägare inte för skada när mark genom antagande av detaljplan omvandlas till allmän platsmark. Detta beaktas istället om markavstående sker, genom att ersättning för marken bestäms enligt 4 kap. 3 a § expropriationslagen med hänsyn till de planförhållanden som rådde närmast innan marken angavs som allmän plats. Vad gäller eventuell värdeminskning år 1971 bildades vägföreningen och gavs möjlighet att ta befintlig väg i anspråk utan ersättning till berörda markägare. Före breddning av befintlig väg ska föreningen dock uppta förhandling med berörda markägare som berörs på sätt som angivits i 75 § enskilda väglagen (se p. 3). Av nämnda paragraf framgår att föreningen, först då det slutligen har avgjorts att en väg ska byggas, får lösa till sig rätt att för ändamålet begagna vägmarken mot ersättning för markupplåtelse och annat intrång.

Enligt vägföreningens utlåtande ska föreningen, liksom tidigare, ersätta markägare för markupplåtelse och annat intrång genom vilket föreningen löser till sig rätt att begagna området för breddning av befintlig väg (se p. 6). Någon tidsfrist för utbyggnad av vägen har inte angetts utan det är upp till vägföreningen att planera detta (se p. 8). Vägföreningen har som tidigare angetts inte tagit den aktuella marken i anspråk och saknar fortfarande planer på att bredda vägen. Det får därmed förutsättas att ersättningsfrågan avseende den aktuella marken inte har avhandlats.

Kommunen

Allmänt om förutsättningarna för att bevilja bygglov och värdet av marken

Enligt 9 kap. 30 § PBL gäller bland annat som förutsättning för att bevilja bygglov att fastigheten och det byggnadsverk som åtgärden avser överensstämmer med detaljplanen samt att åtgärden inte strider mot detaljplanen. Området där fastigheten finns planlades först år 1944 genom införande av en byggnadsplan och förhållandena har sedan dess inte varit planenliga. Planstridigheten kom främst att bestå av att del av de enskilda fastighetsägarens mark enligt byggplanen kom att utgöra allmän platsmark att användas för breddning av befintlig väg. Allmän platsmark får endast användas till allmänna ändamål och får således inte nyttjas för de enskilda fastighetsägarnas ändamål.

Detaljplanen föreskriver vidare fastigheternas byggrätter såsom en procentsats av deras kvartersmark. Då varken areal eller allmän platsmark hade fastställts för fastigheterna kunde man inte räkna ut fastigheternas byggrätter. Beviljande av bygglov var således inte möjligt. Mot bakgrund av ovanstående problematik utarbetade Kommunen en rutin för att möjliggöra beviljandet av bygglov i området. Rutinen innebar att fastighetsägare som avsåg att genomföra nybyggnation på sin fastighet, skulle överlåta den delen av fastigheten som enligt detaljplanen utgjorde allmän platsmark till intilliggande kommunalägd fastighet.

För att komma till slutsatsen som gjordes i rättsfallet (Mark- och miljödomstolen i mål nr P 4414–17) som Makarna Dahlström hänvisat till förutsätts det nämligen att i

plankarta framgår att angivna fastighetsgränser inte är avsedda att fastställas. Kommunen kan inte vitsorda att fastighetsgränserna i Detaljplanen inte varit avsedda att fastställas. Därtill kommer ovan nämnda krav om att åtgärden inte får strida mot detaljplan. Eftersom det enligt detaljplanen fanns en maximal byggrätt om 20 procent av kvartersmarken på fastigheten behövde fastighetens area i kvartersmark fastställas. Detta hade visserligen kunnat göras genom en fastighetsbestämning av Lantmäteriet. Kostnaden för att låta utföra en sådan motsvarar dock kostnaden som uppstod för förrättningen i aktuellt fall.

Ogiltighet på grund av rättsstridigt tvång

Kommunen har inte utövat något tvång eller ställt upp villkor för beviljade av bygglov och det har inte heller funnits anledning för Makarna Dahlström att uppfatta det så. Informationen som Kommunen lämnat till Makarna Dahlström har inte använts som påtryckningsmedel. Uppgifterna har inte gett uttryck för makt eller auktoritet. Kommunen framförde istället ett förslag på lösning för Makarna Dahlström för att de i förlängningen skulle kunna beviljas bygglov.

Lösningen som parterna kom överens om innefattar inga lagstridiga villkor och Kommunen har inte förfarit på ett sätt som är lagstridigt eller lämnat lagstridig information i samband med ingåendet av överenskommelsen. Syftet med överenskommelsen har varit att följa intentionerna i detaljplanen och bestämmelserna i PBL samt att skapa fastigheter som är varaktigt lämpade för sina ändamål. Huruvida det funnits alternativa lösningar för att möjliggöra bygglov påverkar inte lagligheten i Kommunens förfarande.

Jämkning m.m.

Kommunen bestrider att förutsättningar för jämkning m.m. enligt 36 § avtalslagen skulle föreligga. Det är inte korrekt att överenskommelsen innebar ensidiga och betungande förpliktelser för Makarna Dahlström. Som tidigare angetts erhöll Makarna Dahlström genom överenskommelsen en fastighet som överensstämde med detaljplan, till skillnad från när Makarna Dahlström förvärvade Fastigheten.

Marken som överläts saknade dessutom värde för Makarna Dahlström och kostnaderna för förrättning skulle uppstått oaktat överenskommelsen. Därutöver kan konstateras att överenskommelsen möjliggjorde att bygglov kunde beviljas Makarna Dahlström. Det kan därtill noteras att Kommunen överhuvudtaget inte erhållit några fördelar genom överenskommelsen. Marken som överförts till Kommunens fastighet är inte avsedd att någonsin säljas eller exploateras annat än till allmän nytta, som inte medför några intäkter för Kommunen. När det gäller förrättningskostnaderna har dessa tillfallit Lantmäteriet och inte Kommunen. Vidare ifrågasätts påståendet att en tillämpning av 36 § avtalslagen skulle innebära att Makarna Dahlström ska ersättas med yrkat belopp eftersom Makarna Dahlström inte lidit någon skada.

Skadestånd på grund av felaktiga upplysningar eller råd

När det gäller informationen i brevet angående taxa hos Lantmäteriet stämmer det att Kommunen vid detta tillfälle inte hade någon överenskommelse om lägre taxa. Kommunen har dock inte felaktigt påstått att den hade en överenskommelse med Lantmäteriet om nedsatt förrättningskostnad som förutsatte att Kommunens avtal användes. Under alla förhållanden har det förelegat en överenskommelse med Lantmäteriet. Den innebar att Kommunen skulle tillse att handlingarna som översändes till Lantmäteriet skulle vara ordnade på visst sätt eftersom det var mest kostnadseffektivt. Det kan noteras att någon specifik uppgift om kostnaderna inte lämnades i brevet. För det fall Makarna Dahlström satt stor vikt vid uppgiften får det förutsättas att de hade kontaktat Kommunen för att erhålla ett klart besked i frågan.

Kommunen har övervägt alternativet att tvångsinlösa den allmänna platsmarken i det aktuella området för att underlätta plangenomförandet och framtida hantering av bygglovsansökningar. Informationen i brevet utgjorde istället endast en allmän bakgrund till den rutin Kommunen tillämpade. Det stämmer inte att informationen är felaktig.

När det gäller eventuell skada bestrids att den överlättna marken skulle ha något värde överhuvudtaget. Eftersom fastighetens värde redan var anpassat till det förhållande att

fastigheten delvis utgjordes av allmän platsmark upplåten till vägförening har någon värdeminskning på fastigheten inte uppstått till följd av marköverföringen till Kommunen. Eventuell värdeminskning på fastigheten får förutsättas ha uppstått hos den fastighetsägare som innehade fastigheten när byggnadsplanen gjorde marken till allmän platsmark år 1944 eller när upplåtelsen till vägföreningen gjordes år 1971. De försäljningar som därefter har gjorts av fastigheten får anses ha gjorts till marknadsvärden som speglar att fastigheten innehåller allmän platsmark.

Det är dessutom en fråga om allmän platsmark som legat på gatumark. Marken är därför värdelös eftersom en enskild inte kan förfoga över marken i realiteten då sådan mark är avsedd för gemensamt behov. Till detta kommer att ersättningsfrågan avseende marken avhandlades mellan fastighetsägaren och vägföreningen år 1971 uppläts till föreningen och sammanfattningsvis saknas alltså grund för att Makarna Dahlström skulle ha rätt till ersättning för marken. Marken kan inte heller innebära någon ekonomisk vinning för Kommunen eftersom marken inte är avsedd för att säljas eller exploateras annat än till allmän nytta. Kommunen kan inte under några förhållanden bli ersättningsskyldig för förrättningskostnaderna eftersom Makarna Dahlström accepterat att betala dessa. I ett alternativt scenario hade förrättning dessutom under alla förhållanden behövt ske. Kostnaderna hade därför uppkommit oavsett scenariot. Makarna Dahlström har därutöver haft nytta av kostnaden. De fick en fastighet som i alla avseenden överensstämde med detaljplanen och ett fastställande av fastighetens byggrätt. Fastigheten har därigenom även fått ett ökat marknadsvärde.

Det får förutsättas att Makarna Dahlström vid sitt förvärv av fastigheten hade full insikt i att del av fastigheten utgjorde allmän platsmark samt var upplåten till vägföreningen. Det måste ha ålegat Makarna Dahlström att undersöka vägföreningens eventuella möjligheter att samverka till en lösning på Makarna Dahlströms problematik med bygglov. Kommunen har endast upplyst Makarna Dahlström om den möjliga lösning på deras problem som Kommunen kunde vara behjälplig med. För det fall Kommunen skulle bedömas ha utelämnat information ska detta inte ses som en felaktig upplysning. Makarna Dahlström har inte på något sätt undersökt alternativ för

Kommunens lösning och har därför förfarit oaktsamt. De har inte heller utnyttjat sin möjlighet att ansöka om bygglov och sedan överklaga ett eventuellt avslag. De ska därför under alla förhållanden anses medvällande till eventuell skada varför skadeståndet i sådana fall ska jämkas.

SLUTLIG BEVISUPPGIFT

Makarna Dahlström

Muntlig bevisning

Skriftlig bevisning

Kommunen

Muntlig bevisning

Skriftlig bevisning